

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 377/2022-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3 Tos 16/2022 zo 6. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júna 2022 z obsahového hľadiska domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 16/2022 zo 6. apríla 2022. Žiada ďalej, aby boli uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 PP 52/2021-46 z 9. decembra 2021 a krajského súdu č. k. 3 Tos 16/2022 zo 6. apríla 2022 zrušené.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Sťažovateľ je vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený (a) rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 3 T 49/2011 z 22. novembra 2012 [dva roky odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona], (b) trestným rozkazom Okresného súdu Lučenec č. k. 0 T 41/2019 z 12. apríla 2019 [jeden rok odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia pre dva prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) a d) Trestného zákona] a napokon (c) rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 0 T 6/2016 z 22. marca 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 To 55/2017 z 27. júla 2017 [dva roky odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia

slobody so stredným stupňom stráženia pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona].

4. Sťažovateľ podal 28. októbra 2021 okresnému súdu návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Návrh odôvodnil tým, že 23. októbra 2021 mu uplynula doba, kedy mal splňať podmienky pre podmienené prepustenie, pričom počas celej doby výkonu trestu odňatia slobody sa správal slušne, nevyvolával konflikty, je kľudnej a rozvážnej povahy, plní si svoje povinnosti a rešpektuje príkazy a pokyny nadriadených. Počas výkonu trestu bol zaradený do práce na vonkajšie pracovisko v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Má vyživovaciu povinnosť voči manželke a maloletým deťom. Je si vedomý spáchanej trestnej činnosti, počas výkonu trestu sa dostatočne poučil a v budúcnosti už neplánuje páchať trestnú činnosť.

5. Uznesením okresného súdu č. k. 6 PP 52/2021-46 z 9. decembra 2021 bol návrh sťažovateľa zamietnutý.

6. Podľa konštatovania okresného súdu sťažovateľ nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody 12. apríla 2019, a to do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] kde neboli v jeho správaní, vystupovaní a plnení povinností zaznamenané nedostatky. Pracovne zaradený nebol. V Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] sa nachádza od 7. mája 2019, kde bol umiestnený do diferenciačnej skupiny „B“. Integrácia do society odsúdených prebehla bez nedostatkov, konfliktné situácie neboli zaznamenané. Správanie a plnenie povinností neboli zo strany sťažovateľa vždy na požadovanej úrovni (viaceré nerešpektovania časového rozvrhu dňa, fajčenie na mieste na to neurčenom). Postupne si však začal plniť povinnosti a jeho správanie sa stabilizovalo. V kontakte s príslušníkmi a zamestnancami Zboru väzenskej a justičnej stráže je zdvorilý a ich pokyny a príkazy plní. Zapája sa do prednáškovej činnosti zameranej na vzdelávanie a resocializáciu. Doteraz nebol disciplinárne potrestaný, disciplinárne odmenený bol trikrát. Počas úvodného obdobia výkonu trestu sa zapájal do čistiacich a upratovacích prác v ubytovni. Od 6. mája 2020 až doteraz je pracovne zaradený na nestrážené pracovisko s dohľadom. Dlhodobu dosahuje požadované pracovné výkony a pracovný čas využíva hospodárne (za vzorné plnenie pracovných povinností bol aj disciplinárne odmenený). Jeho resocializačná prognóza sa javí ako menej priaznivá a riziko sociálneho zlyhania je stredné. Sťažovateľ sa odporúča podmienené prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody.

7. Podľa ďalších konštatovaní okresného súdu sťažovateľ v minulosti nespáchal žiadny priestupok, nie je voči nemu v súčasnosti vedené trestné konanie, počas výkonu trestu odňatia slobody je zamestnaný a podľa odpisu z registra trestov bol doteraz pätnásťkrát súdne trestaný za rôznu trestnú činnosť. V jednom prípade sa naňho hľadá, ako by nebol odsúdený. V minulosti bol jedenkrát podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, avšak v skúšobnej dobe sa neosvedčil. Za spáchanú trestnú činnosť mu boli ukladané prevažne nepodmienené tresty odňatia slobody.

8. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ nespĺňa formálne, ale ani materiálne podmienky na prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

9. Sťažovateľ aktuálne vykonáva trest odňatia slobody vo výmere dva roky v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia od 12. apríla 2019 (so započítaním doby zadržania od 21. februára do 22. februára 2016), ktorý mu bol uložený za spáchanie jedného prečinu [pozri bod 3 časť (c)]. Lehota na podmienené prepustenie z tohto trestu nastala podľa § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona 21. októbra 2021. Sťažovateľ následne vykoná trest odňatia slobody vo výmere jeden rok v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia od 10. apríla 2021, ktorý mu bol uložený za spáchanie dvoch prečinov [pozri bod 3 časť (b)]. Lehota na podmienené prepustenie z tohto trestu nastala s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona 21. októbra 2021. Sťažovateľ napokon vykoná zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok a jedenásť dní v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia od 10. apríla 2022, ktorý mu bol uložený za spáchanie jedného zločinu [pozri bod 3 časť (a)]. Vzhľadom na to, že sťažovateľ už bol v minulosti z výkonu tohto trestu odňatia slobody podmienené prepustený, s poukazom na ustanovenie § 68 ods. 5 Trestného zákona nemôže byť z výkonu tohto trestu opätovne podmienené prepustený. Preto treba konštatovať, že neboli splnené formálne podmienky na podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu odňatia slobody.

10. Pokiaľ ide o prvú materiálnu podmienku podmieneného prepustenia (plnenie povinností v rámci výkonu trestu), treba konštatovať, že sťažovateľ ju splnil. I keď jeho správanie nebolo vždy na požadovanej úrovni, neskôr začal postupne povinnosti plniť a jeho správanie sa stabilizovalo. Je aj pracovne zaradený a všetky svoje povinnosti si plní, pričom bol aj trikrát disciplinárne odmenený.

11. Čo sa týka druhej materiálnej podmienky (možnosti, že sťažovateľ v budúcnosti bude viesť riadny život), je potrebné zohľadniť okolnosti jeho predchádzajúceho života vrátane jeho skorších odsúdení. Sťažovateľ bol doteraz pätnásťkrát súdne trestaný, raz bol z výkonu trestu odňatia slobody podmienené prepustený, no v skúšobnej dobe sa neosvedčil. Ani podmienené prepustenie ho nemotivovalo k vedeniu riadneho života a naďalej opakovane páchal trestnú činnosť. Z toho je zrejmé, že ani jednotlivé odsúdenia, ale ani predošlé podmienené prepustenie nemali na sťažovateľa dostatočný výchovný a motivačný vplyv. Pritom počas jednotlivých odsúdení mal dostatok možností uvedomiť si negatívne dôsledky porušovania spoločenských noriem a svoje správanie napraviť. Zo správania a konania sťažovateľa možno ustáliť, že dostatočným spôsobom neprejavil účinnú snahu po náprave. Žiadnym spôsobom nepreukázal záujem (vôľu) napraviť sa a viesť riadny život. Jeho správanie svedčí, naopak, o ľahostajnom a laxnom prístupe k jednotlivým odsúdeniam. Sťažovateľ preto na základe doterajšieho spôsobu života nepreukázal, že by dosiaľ vykonaná časť trestu odňatia slobody splnila účel trestu. Nemožno predpokladať, že určenie skúšobnej doby v prípade podmieneného prepustenia a hrozba možného vykonania zvyšku trestu by boli pre sťažovateľa dostatočne motivujúcimi faktormi na zmenu jeho správania.

12. Z uznesenia krajského súdu č. k. 3 Tos 16/2022 zo 6. apríla 2022 vyplýva, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

13. Podľa konštatovania krajského súdu obhajca sťažovateľa v podanej sťažnosti namietal, že sa malo vziať do úvahy najmä mimoriadne kladné hodnotenie jeho správania počas výkonu trestu odňatia slobody. Poukázal aj na probačnú správu Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 10 Pr 81/2014, v ktorej probačný a mediačný úradník konštatoval, že sťažovateľ si našiel svoju

cestu, v ktorej nemá miesto porušovanie právnych noriem. Počas skúšobnej doby získal legálny zdroj príjmov a drží sa od prostredia osôb, ktoré ho priviedli k trestnej činnosti. Celkovo je jeho zaradenie do života priaznivé už aj vzhľadom na jeho rodinné zázemie. Sťažovateľ vo vlastnom podaní nad rámec toho, čo už uviedol prostredníctvom obhajcu, argumentoval tým, že sa nemalo prihliadať len na jeho trestnú minulosť a okolnosti zohľadňované pri ukladaní trestu. Nebol dostatočne zistený skutkový stav a do úvahy sa brali iba skutočnosti vyplývajúce z odpisu registra trestov. Možnosť podmieneného prepustenia dáva sťažovateľovi nádej, že sa polepší a uvedomí si svoje správanie. Záver okresného súdu je preňho preto neakceptovateľný.

14. Podľa názoru krajského súdu sťažnosť nebola dôvodne podaná, pretože nebola splnená jedna zo zákonných podmienok vyžadovaných ustanovením § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a to predpoklad, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život.

15. Pokiaľ ide o prvý uložený trest [pozri body 3 a 9 časť (a)], z tohto vzhľadom na ustanovenie § 68 ods. 5 Trestného poriadku sťažovateľ už nemôže byť podmienne prepustený, pretože raz sa tak už v minulosti stalo, a preto trest musí byť vykonaný celý. V tomto smere sú preto irelevantné sťažovateľove námietky poukazujúce na dobré hodnotenie probačného a mediačného úradníka počas skúšobnej doby podmieneného prepustenia.

16. Čo sa týka trestov vo výmere jeden rok a dva roky uložených sťažovateľovi ďalšími dvoma rozhodnutiami [pozri body 3 a 9 časti (b) a (c)], išlo o odsúdenia za prečiny, čo znamená, že formálna podmienka podmieneného prepustenia podľa § 66 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Trestného zákona po vykonaní súčtu ich polovic a celého zvyšku trestu z prvého rozhodnutia bola splnená 21. októbra 2021. Tu je potrebné pre úplnosť konštatovať, že okresný súd nesprávne uviedol, že rozhodoval podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, lebo správne ide o ustanovenie § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Z odôvodnenia uznesenia je však zrejmé, že v skutočnosti okresný súd postupoval v súlade so zákonom a rozhodoval vecne správne.

17. V prípade uvedených trestov sťažovateľ zároveň splnil aj jednu z materiálnych podmienok na podmienne prepustenie, keďže z hodnotenia jeho správania je zrejmé, že napriek predchádzajúcim nedostatkom sa jeho správanie stabilizovalo a začal si plniť svoje povinnosti.

18. Aj podľa krajského súdu je ďalší výkon trestu odňatia slobody u sťažovateľa potrebný, a to napriek jeho pozitívnemu hodnoteniu. Polepšenie sa počas výkonu trestu je len jednou z podmienok, splnenie ktorej sa v zmysle § 66 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vyžaduje na podmienne prepustenie, pričom v tomto smere sťažovateľovi nemožno uprieť snahu po náprave. Druhou podmienkou, ktorá musí byť splnená kumulatívne, je predpoklad, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sťažovateľ túto podmienku nesplnil. V jeho neprospech svedčí jeho kriminálna minulosť (pätnásť záznamov v odpise z registra trestov za rôznorodú, prevažne úmyselnú trestnú činnosť, pričom zo štyroch podmienených prepustení sa až trikrát v určenej skúšobnej dobe neosvedčil, čo znamená, že si nevážil dobrodenie súdu a možnosť vykonania „miernejšieho trestu“). Treba zdôrazniť, že na podmienne prepustenie z výkonu trestu neexistuje „právny nárok“. Zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu nie je v tom, aby za dobré správanie, resp. za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchatel automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, a to bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmienne prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je totiž namieste len v tom prípade, ak vzhľadom na všetky okolnosti je odôvodnený

predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že nie je dané príliš veľké riziko recidívy. Pritom má význam aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti. Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pri ktorom je súd odkázaný na objektívne okolnosti, ktorými sú aj doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Samozrejme, nemožno paušálne dospieť k záveru, že u viacnásobných recidivistov už podmienené prepustenie z výkonu trestu *a priori* nepripadá do úvahy. Faktom ale je, že s ohľadom na ich kriminálnu minulosť bude splnenie materiálnej podmienky (týkajúcej sa ich polepšenia a nízkeho rizika recidívy) skôr výnimočné ako bežné (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Urtost 3/2017 z 15. mája 2017).

19. Z uvedených dôvodov dospel krajský súd k záveru, že sťažovateľ počas výkonu trestu síce preukázal potrebné polepšenie, avšak v súčasnosti u neho nie je možné vysloviť predpoklad, že v budúcnosti povedie riadny život, a to s prihliadnutím najmä na jeho osobu a doterajší spôsob života. Tento záver nie je spôsobilá prelomiť ani skutočnosť, že sťažovateľ má dobré rodinné zázemie, keďže blízke osoby dosiaľ na neho nemali dostatočný vplyv na to, aby mu zabránili v ďalšom páchaní trestnej činnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

20. Z argumentácie okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že vlastne paušálne vylúčili možnosť podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody len kvôli jeho trestnej minulosti.

21. Uznesenia okresného súdu a krajského súdu považuje sťažovateľ za arbitrárne.

22. Konkrétne im vytyka nesprávnosť vyhodnotenia dosiaľ vykonaných trestov zo súčtu uložených trestov. Trest odňatia slobody, z ktorého už raz bol podmienené prepustený v minulosti [pozri bod 3 časť (a), resp. bod 9 časť (a), pozn.], ku dňu podania návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda ku 28. októbru 2021, už vykonal. Táto skutočnosť znamená, že zákaz opätovného podmieneného prepustenia vyplývajúci z ustanovenia § 68 ods. 5 Trestného zákona je len účelovo spomenutý v uzneseniach okresného súdu a krajského súdu a ide o svojvoľné tvrdenie.

23. Okresný súd a krajský súd pôsobia dojmom, ako keby vôbec neskúmali materiálne podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (odôvodnenie uznesenia krajského súdu sa prieči odôvodneniu uznesenia okresného súdu v otázke skúmania tak prvej, ako aj druhej materiálnej podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody).

24. Sťažovateľ napokon poukazuje na niektoré rozhodnutia ústavného súdu, ale aj na niektoré závery odbornej literatúry, resp. Výboru ministrov Rady Európy, ktoré podľa jeho názoru potvrdzujú správnosť ním uplatňovanej argumentácie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

25. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

26. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

28. Nosným argumentom a jadrom ústavnej sťažnosti je tvrdenie, podľa ktorého sťažovateľ už celý uložený trest vyplývajúci z rozsudku uvedeného v bode 3 časti (a), resp. v bode 9 časti (a), teda i tú jeho časť, z výkonu ktorej bol pôvodne podmiennečne prepustený, avšak neskôr bol výkon zvyšku trestu v trvaní jedného roka a jedenástich dní nariadený, ku dňu podania návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (28. októbra 2021) už vykonal (pozri bod 22).

29. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie okresného súdu [pozri bod 9 časť (a)], z ktorého je zrejmé, že z troch uložených trestov odňatia slobody vykoná sťažovateľ ako posledný práve zvyšok trestu podľa rozsudku v bode 3 časti (a), resp. v bode 9 časti (a), teda zostávajúci jeden rok a jedenásť dní, pričom vzhľadom na časové súvislosti a poradie, v akom bol výkon jednotlivých trestov nariadený, tento zvyšok trestu mu začal plynúť až 10. apríla 2022 (trest teda dosiaľ vykonaný nebol).

30. Sťažovateľ bez toho, aby uplatnil akékoľvek konkrétne námietky voči poradiu, v akom podľa názoru okresného súdu a krajského súdu jednotlivé jemu uložené tresty sa mali (majú) vykonať, iba jednoducho (bez akejkoľvek vecnej protiargumentácie) tvrdí, že zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere jedného roka a jedenástich dní (ktorý sa má vykonať celý, keďže z výkonu tohto trestu bol už raz podmiennečne prepustený, pričom opätovné podmiennečné

prepustenie už do úvahy neprichádza) ku dňu podania návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (teda ku dňu 28. októbra 2021) už vykonal.

31. Možno uviesť, že absencia akejkolvek konkrétnej argumentácie zo strany sťažovateľa, ktorá by aspoň zoslabovala (ak už nie priamo vyvracala) argumentáciu okresného súdu a krajského súdu, neumožňuje ústavnému súdu vecné skúmanie správnosti týchto záverov všeobecných súdov.

32. Na základe dosiaľ uvedeného sa dá konštatovať, že neobstojí ani námietka, podľa ktorej okresný súd a krajský súd paušálne vylúčili možnosť podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody len kvôli jeho trestnej minulosti. Všeobecné súdy v skutočnosti uviedli konkrétne argumenty, na základe ktorých podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody neprichádzalo do úvahy. Zároveň tým padá aj námietka arbitrárnosti uznesení okresného súdu a krajského súdu (pozri body 20 a 21).

33. Odhliadnuc od dosiaľ uvedeného možno povedať, že sťažovateľ túto námietku v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vôbec neuplatnil. Hoci sťažovateľ podanú sťažnosť ústavnému súdu nepredložil, zo zhrnutia obsahu jeho sťažnosti uvedeného v uznesení krajského súdu (pozri bod 13), správnosť ktorého sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nenamietal, je táto skutočnosť celkom zrejma.

34. Podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

35. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

36. Treba konštatovať, že námietka sťažovateľa je z dôvodu nevyčerpania možnosti uplatniť ju v rámci riadneho opravného prostriedku z materiálneho hľadiska neprípustná. Sťažovateľ síce podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (z formálneho hľadiska teda využil účinný prostriedok ochrany svojich práv), avšak z materiálneho hľadiska vzaté tak neurobil, keďže námietku v podanej sťažnosti neuplatnil. Pritom sťažovateľ ani len netvrdí (tým menej preukazuje), že námietku v podanej sťažnosti ako riadnom opravnom prostriedku neuplatnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v dôsledku čoho ani neprichádza do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

37. Z doterajších úvah ústavného súdu sa javí ako nepochybné, že ku dňu podania návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ale ani ku dňu rozhodovania okresného súdu a krajského súdu o návrhu nebola splnená formálna podmienka, keďže zvyšok trestu v trvaní jedného roka a jedenástich dní (podmienené prepustenie, z ktorého je zo zákona vylúčené) nebol vykonaný. Uvedená skutočnosť sama osebe (bez ďalšieho) postačovala na zamietnutie návrhu.

38. Sťažovateľ namieta aj neskúmanie materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, keďže podľa jeho názoru odôvodnenie uznesenia krajského súdu sa prieči odôvodneniu uznesenia okresného súdu tak v otázke skúmania prvej, ako aj druhej materiálnej podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (pozri bod 23).

39. Ústavný súd jednoduchým porovnaním záverov okresného súdu a krajského súdu k oboj materiálным podmienkam podmiennečného prepustenia konštatuje, že oba všeobecné súdy dospeli v podstate k zhodným záverom.

40. Okresný súd ohľadom prvej materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia (plnenie povinností v rámci výkonu trestu) konštatoval, že ju sťažovateľ splnil (pozri bod 10).

41. Krajský súd dospel k zhodnému záveru (pozri bod 17).

42. Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku (možnosti, že sťažovateľ v budúcnosti bude viesť riadny život), dospel okresný súd k záveru, podľa ktorého vzhľadom na doterajších pätnásť odsúdení sťažovateľa, ako aj na skutočnosť, že raz už bol z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený, no v skúšobnej dobe sa neosvedčil, poukazujú na to, že doterajšie odsúdenia nemali na neho dostatočný výchovný a motivačný vplyv, v dôsledku čoho nemožno predpokladať, že určenie skúšobnej doby v prípade podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a hrozba možného vykonania zvyšku trestu by boli dostatočne motivujúcimi faktormi na zmenu správania sťažovateľa (pozri bod 11).

43. Aj podľa názoru krajského súdu je ďalší výkon trestu odňatia slobody u sťažovateľa potrebný napriek jeho pozitívnemu hodnoteniu. V neprospech predpokladu, že v budúcnosti povedie riadny život, svedčí jeho kriminálna minulosť (pätnásť záznamov v odpise z registra trestov za prevažne úmyselnú trestnú činnosť, pričom zo štyroch podmiennečných prepustení sa až trikrát v skúšobnej dobe neosvedčil). Znamená to, že si nevážil dobrodenie súdu a možnosť vykonania „miernejšieho trestu“ (pozri bod 18).

44. Z dosiaľ uvedeného je zrejmé, že tak okresný súd, ako aj krajský súd dospeli k zhodnému záveru o nesplnení druhej materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Určitý rozdiel v argumentácii všeobecných súdov sa javí v údajoch o tom, koľkokrát bol sťažovateľ v minulosti podmiennečne prepustený, resp. koľkokrát bolo rozhodnuté, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Kým podľa okresného súdu sa tak stalo iba v jednom prípade, zatiaľ podľa krajského súdu došlo v minulosti štyrikrát k podmiennečnému prepusteniu sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, pričom v troch prípadoch sa musel nariadiť výkon zvyšku trestu, keďže sa v skúšobnej dobe neosvedčil.

45. V súvislosti s uvedenou diskrepanciou v odôvodnení uznesení okresného súdu a krajského súdu je z pohľadu ústavného súdu rozhodujúca tá skutočnosť, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nijako konkrétne nespochybňuje skutkové ustálenie krajského súdu, podľa ktorého bol v minulosti štyrikrát podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, pričom v troch prípadoch sa dospelo k záveru, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Vzhľadom na túto okolnosť ústavný súd nemá dôvod spochybňovať uvedené skutkové zistenie krajského súdu. Bez významu nie je ani tá okolnosť, že sťažovateľ síce namieta protirečivosť odôvodnenia uznesení okresného súdu a krajského súdu v otázke splnenia materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia

z výkonu trestu odňatia slobody, avšak nijako nekonkretizuje, v čom majú tieto protirečenia podľa neho spočívať.

46. Napokon treba uviesť, že rozhodnutia ústavného súdu, ako aj ďalšie právne názory, na ktoré sťažovateľ odkazuje (pozri bod 24), sa netýkajú takých námietok, aké sa uplatňujú v podanej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu